

PO SPALIO VĒLIĀVA

LKP ROKIŠKIO RK IR RAJONO DŽDT ORGANAS

Nr. 81 (1719)

1958 m. spalio mėn. 11 d., šeštadienis

Kaina 15 kap.

SPARTINKIME BULVIAKASĮ

Stekdami sukaupti faktai negalima taiksyti. Negalima kartoti ir praeltų metų apsilėdimo reiškinius, kada visoje eilėje rajono kolūkių sniegas apklojo nenukastas bulves.

Kitas labai stambus trūkumas bulviakasio metu — nepakankamas technikos panaudojimas. Mūsų kaimyniniuose rajonuose sėkmingai dirba laukuose bulviakases, kurios paspartina darbų eigą. Gi pas mus į techniką nekrepiamas reikiamas dėmesys. Bulviakases turi daugelis kolūkių, jų yra ir RTS, tik nėra kam jas prikabinti prie traktoriaus ir paleisti į lauką.

Visus klausimus, susijusius su bulviakasiu, reikia spręsti greit ir operatyviai. Ruduo su visomis darganomis ir šalčiais netruks įsigalėti, todėl kiekvieną gražesnę dieną būtina sėkmingai išnaudoti. Kolūkių valdybos dar syki privalo apsvarstyti bulviakasio organizavimo klausimus, išdalinti bulvių pasėlių plotus nukasti atskirtiems kolūkiečių klemams, nustatyti tvirtą pinigų atlyginimą, kuris, žinoma, negali atnešti kolūkiui nuostolio. Mobilizuojant bendras kolūkiečių ir šefuojančių organizacijų jėgas, yra visos galimybės trumpiausiu laiku nukasti visas bulves.

Laiškas iš dalinio

Buvęs kolūkio šoferis-šaukus karys

Šaunu kariu mūsų dalinyje užsirekomendavo buvęs Rokiškio rajono „Atžalyno“ kolūkio šoferis jefreitortus Leonas Kuitys. Kaip pirmąjį, drausmingą karį, pulkų karinį šoferį, gerą draugą jį žino kiekvienas dalinio kareivis. Nelengva buvo pripažinti pirmuose žingsniuose prie reiklaus armijos gyvenimo. Bet atkaklus mokymasis, gilus savo karinės pareigos Tėvynei supratimas padėjo nugalėti sunkumus — karys iškilo pirmąjį eilės. Nuo pirmų tarnybos dienų Leonas Kuitys pamėgo savo karinę automašinos vairuotojo specialybę. Jis gilina savo žinias, taiko gertausių karių patyrimą. Mašina, kurią vairavo eilinis Kuitys, vykdė ypač atsakingus uždavinius. Kovinėje aplinkoje, nesant kelių, bet kokių paros ir oro laiku šoferis Kuitys paskirtu laiku pristatydavo karinius krovinius. Vadas suteikė jam jefreitortiaus laipsnį. Jo vardas įrašytas į dalinio „Garbės knygą“. Jį stato pavyzdžiui kitiems kariams. Už stropumą tarnyboje ir gerus socialistinio lenkyniavimo rodiklius jis gavo iš vadų keliolika padėkų.

[Sijungęs į socialistinį lenkyniavimą TSKP XXI suvažiavimo garbei, karys nuolat kelia savo vairuotojo neištrūškumą, padeda vadui mokyti jaunas automašinos vairuotojus.

Asmeninė dalinio sudėtis didžiuojasi jefreitortium Leonu Kuitiu, savo auklėtiniu ir geru draugu, ir reiškia garbą bei padėką ir tėvams, ir žemėčiams iš Augustinos kaimo už gerą šaunaus kario, garbingai ir sąžiningai vykdančio savo karinę pareigą mūsų mylimos Tėvės laimę, išauklėjimą.

JERMOLENKO
Dalinio vadas

GARBINGAJAI DARBAI

KOMJAUNIMO 40-MEČIUI

Neįprastai gyva buvo tą dieną prie Rokiškio I vidurinės mokyklos rūmų. 35 mokyklos auklėtiniai Lenino komjaunimo 40-mečio garbei įstojo į šovingąsias komjaunuolių gretas. Štai muzikantai užgrojo maršą ir moksliviai, lydimi virš 100 komjaunuolių ir pionierių, pasuko prie komjaunimo rajoninio komiteto. Susitinkusių išsėdinti LKP RK sekretorius drg. Žemaitis, LLKJS RK sekretorius drg. Pulikis.

LLKJS RK biuras priėmė jaunuosius draugus į komjaunimą. Visi karštai sveikino naujuosius komjaunuolius. Pionieriai jiems išteikė gėlių puokštes.

V. Paknyūtė

Literatūrinis vakaras

Duokiškio vidurinės mokyklos literatai, vadovaujami mokytojos S. Ivanauskienės, surengė literatūrinį vakarą, skirtą Tarybų valdžios įkūrimo Lietuvoje 40-mečio garbei. Referatą apie lietuvių liaudies kovą ir Tarybų valdžios įsikūrimą skaitė X klasės moksleivė O. Vilytė. Ištraukas iš rašytojų ir poetų kūrinių skaitė literatai D. Šeškutė, G. Lapinskaitė, E. Kemeklytė.

V. Remelkis

1959 metų sąskaita

Naujomis darbo dovanomis TSKP XXI suvažiavimą ir Tarybų valdžios Lietuvoje įkūrimo 40-ąsias metines ruošiasi sukurti Salų svieslo gamybos įmonės darbuotojai.

Devynių mėnesių laikotarpyje šauniai pasidarbavo visi įmonės darbuotojai. Jau pagaminta 1416 cni sviesto, 280 cni sūrų. Metinis sviesto gamybos planas įvykdytas 98,1 proc., sūrų — 99,6 procento. Vien tik per paskutinįjį ketvirtį sviesto cecho darbininkai beveik trečdaliu viršijo produkcijos išleidimo planą — atidavė valstybei 805 cni sviesto ir tuo pačiu ketvirtio planą įvykdė 127,9

proc. Lieso pieno sūrų per šį ketvirtį virš plano pagaminta 44 cni.

Įmonės kolektyvas taip pat žymiai viršijo kazeino gamybos planą — per paskutinįjį ketvirtį jo pagaminta 33 cni.

Geral dirba įmonės laborantas Feliksas Tebeliškis, liesos produkcijos cecho darbininkė Jūra Tebeliškytė, sviesto gamybos cecho darbininkė Kasiė Baltrūnaitė, mašinistas-kūrikas Antanas Damauskas ir eilė kitų darbuotojų. Jau dabar visos įmonės kolektyvas dirba 1959 metų sąskaita. Tai puiki saliečių dovana Partijos XXI suvažiavimui, Tarybų Lietuvos 40-tosioms metinėms.

L. Murauskas

Stalingrado hidroelektrinės statyboje prasidėjo lemiamas darbų periodas. Visuose ruožuose plačiai išsivystė socialistinis lenkyniavimas Didžiojo Spalio 41-ųjų metinių ir TSKP XXI suvažiavimo garbei.

Nuotraukoje: bendras vandens nuleidžiamosios užtvankos vaizdas prieš užtvindant daubą.

„Pergalėje“ blogi reikalai

„Pergalės“ kolūkyje šiomet buvo pasodinta 60 ha bulvių. Paskutinį dešimtadienį bulvių kasimui buvo gana palankios oro sąlygos. Eilėje rajono kolūkių, brigadų bulviakasis jau įpusėjo arba eina prie pabaigos.

— Kaip kasame, klausiat? Turime jau kokį dvidešimt ha, — atsako pirmininkas drg. Gimbutis.

— Nukastumėm ir daugiau, žmonių mažai, žinote, priemiestinis kolūkis, — teisinosi toliau drg. Gimbutis.

Sako, jog skęstantis ir skustuvo griebiasi. Taip ir drg. Gimbutis griebiasi šio varianto pasiteisinimui. Bet jis, tur būt, puikiai žino, kad dauguma priemiestinių kolūkių yra milijonieriai. Kodėl nepa-

sukti „Pergalė“ pirmąjį žemės ūkio artelių keltu?

Tačiau faktai kalba priešingai. Drg. Gimbutis ne tik kad netaupo rublių, bet švaisto šimtus.

Labai ir labai nustebuskaitytojas, sužinojęs, kad drg. Gimbutis už prikasią tonos bulvių moka net... 150 rublių. Pergalėčių bulvės pavirsta auksinėmis.

Iš viso „Pergalėje“ blogai organizuojamas darbas. Bulviakasis vyksia tik pirmoje brigadoje, ir tai miesto gyventojų jėgomis. Iš kolūkiečių čia kasa tik dvi moterys — Vilčinskienė ir Malevičienė.

Žinoma, rudenį darbas darba veja. Reikia sutvarkyti linus, nuplauti dar 21 ha vasarojaus. Geral organizuojant darbą, viskas įmanoma pa-

daryti laiku, bet drg. Gimbutis mieliau beveik girtuokliuoti, negu pabuvoti brigadose, fermose.

— Per pora metų mano šeima pirmininko nematė nė sykio, — sako kolūketis drg. Grunevas, — matome jį tik pravažiuojant Kavoliškio krautuvės link.

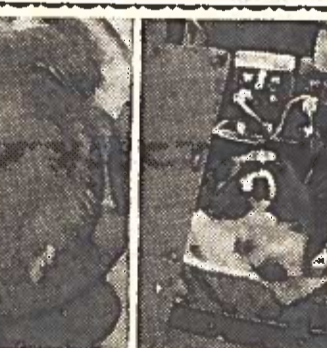
Teisingi šio kolūkiečio žodžiai. Drg. Gimbutis nesugeba linkamai apsaugoti nei ir tų bulvių, už kurių nukasimą sumokėtos pasakiškos sumos. Štai pirmoje brigadoje bulvės supiltos krūvose ir dalis jų net neapdengta šiaudais, nekaltant jau apie jų kaupimą.

Bulviakasio darbas kolūkyje žlugdomi. Iš to rimtas išvadas turi padaryti kolūkio pirmininkas drg. Gimbutis.

V. Dūdėnas

KELIAUTOJAI Į KOSMOSĄ

Tarybų Sąjungoje jau daugelį kartų sėkmingai buvo paleidžiamos geofizinės raketos su bandomaisiais gyvuliniais — žuimis. Raketos pakildavo iki 110,

212 ir 450 km aukščio. Šunys nenukentėję parašintais nusileisdavo ant žemės be esminių fiziologinių jų organizmų pakitimų.

Daržartiniu metu mokslininkai studijuoja vertingus duomenis, gautus pakėlus šunis Bielianką ir Piostrąją į 450 km aukštį.

Nuotraukoje: (iš kairės į dešinę) 1. Sėkmingai atlikusi antrąjį skridimą į Kosmosą, Danka praecina laboratorijoje eilinį patikrinimą ant specialaus diagnostinio prietaiso — daugkanalinio oscilografo. Šio prietaiso pagalba gaunama elektrokardiograma, registruojami kvėpavimo ir kraujo spaudimo pakitimai.

2. Skafandras šuniui, kuris jį apsaugo būnant dideliuose aukščiuose.

3. Prieš skridimą perėjė visus laboratorinius tyrimus šunys užėmė savo vietas kabinėje. Dar kelios minutės ir raketa, pakilusi į orą, nuneš keturkojus „astronautus“ į kosminę erdvę. E. Kasino (TASS) nuotr.

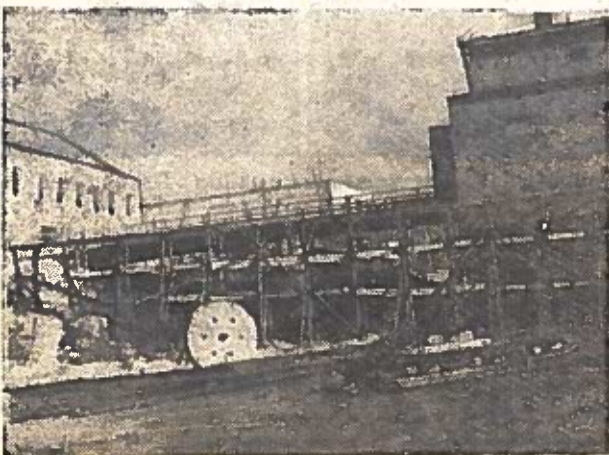
Visaliaudinio lenktyniavimo gretose

J. KAKLIAUSKAS
„Nemuno“ fabriko direktorius

Ne dienomis, bet valandomis auga „Nemuno“ fabrikas tarybinės santvarkos metais. Buržuazijai valdant Lietuvą, Juodupėje, kuri tuo metu buvo menkas aplažęs kaimelis, šeimininkavo vokiečių kapitalistas Oskaras Trėjus. Nors ir kaip stengėsi jis eksploatuoti pigią darbo jėgą, tačiau ji išliko būdingas kapitalistinei sistemai reiškinys — bankrotas. Į jo vietą atėjo nauji ponai iš Kauno — Vailokaitis, Yčas, Glemža ir kiti, prisidengę akcinės bendrovės „Nemuno“ iškaba. Šeimininkai keitėsi, o darbininkų gyvenimas — nė kiek. Nuo ryto iki vakaro jie lenkė savo nugaras, uždirbdami skatikus. Tačiau ir jų sąmonėje brendo revoliucinė mintis. Dar 1932 metais Juodupės policijos nuovados viršininkas savo raporte Rokiškio apskrities policijos vadui rašė: „Ant vieškelio Aukštadvaris — Lukštai už Trėjaus fabriko išmėtyti atsišaukimai... raudona vėliava ant telefono laidų... Plakatai su užrašais: „Darbininkai krizį tegal pašalinti tik panaikindami kapitalistų gaujas, nusiaubdami dvarus, fabrikus, geležinkelius, miškus...“

Ši liaudies kova pergalingai baigėsi 1940 metais, kada Lietuvoje vėl buvo atkurta Tarybų valdžia. Naujas gyvenimas prasidėjo ir Juodupėje. Nepaprastai smurkais tempais augo „Nemuno“ fabrikas. Iš mažytės, pusiau amatininkiškos dirbtuvėlės, jis pavirto į modernia technika aprūpintą pramonės įmonę. Kiekvieną dieną mes jaučiame tėvišką mūsų partijos ir vyriausybės rūpinimąsi. O jis, tas rūpinimasis, pasireiškia ne žodžiais, bet darbais. Naujos siuntos su įvairiomis mašinomis iš broliškų respublikų, milžiniškos lėšos naujų korpusų statybai, nuolat kylantis fabriko darbininkų pragyvenimo lygis, — tai yra tas kasdieninis rūpinimasis, kurio nežino ir niekad nežinos kapitalistinės įmonės darbininkas, ir kuris yra nuolatinis reiškinys socialistinėje valstybėje. O mūsų įmonės kolektyvas, atsakydamas į partijos ir vyriausybės rūpinimąsi, dirba iš peties. Didėja darbo pirmūnų gretos. Kas nepažįsta Jono Žindulio, Vlodo Šarkausko, Antano Jarušausko, Alekso Biellovo ir daugelio kitų. Aš dar prisimenu pokario metus, kada šie žmonės su didžiausiu entuziazmu dirbo prie statybos. Tuomet jie nežinojo net kiek už darbą gaus, bet žinojo, kad fabriką reikia atstatyti, nes taip pasakė partija.

Šitie ir daugelis kitų darbo pirmūnų pakėlė šiandien visą įmonės kolektyvą į naujas gamybines pergales Tarybų valdžios paskelbimo Lietuvoje 40-mečiui, netoliniam TSKP XXI suvažiavimui. 70.000 metrų viršplaninių audinių — tokia bus mūsų darbo dovana, toks bus mūsų indėlis stiprinant savo socialistinę Tėvynę.

„Nemunas“ — Tarybų valdžios

— Man mamytė vakar medžiagą uniformai nupirko, — vos spėjęs ryto įžengti į klasę pasigyrė Vincukas. — „Balandžiu“ vadinasi!

— Mat gi, naujieną pasakė, — trindamas šlapia kempine lentą iš lėto dėstė Algis. — Seniai jau aš žinau, kad mūsų uniformos iš „Balandžio“ pasiūtos. Bet tu atspėk, kur audžia šitą medžiagą?

— Čia tai jau ir apėti nareikia — aišku, kad Vilniuje, — įterpė į pokalbį Aldutė, nusistebėjusi, kaip galima nežinoti paprasčiausių dalykų. Vilnius — tai sostinė. Buvo ji šitame mieste vasarą ir labai gerai atsimena, kiek daug čia fabriky kaminų, ypač, kai užlipi ant pilies bokšto!

— Ot ir ne! Ot ir ne,

Spuolėli pedalais ekskavatorininkas V. Antonovas — ir sunkvežimis pilnas žemių (nuotrauka apačioje, viduryje). Kas minutė duobė po mašinos kojomis aina platyn ir gilyn.

— Šioje vietoje pastatysime kuro padavimo būntę Algis. — Seniai jau aš žinau, kad mūsų uniformos vyr. mechanikos drg. Vileišis, — iš kurio durpes į kūrįklą paduos transportaudžia šitą medžiagą?

ĮMONĖS

teris. Visą šitą darbą įsipareigojome atlikti dar šiais metais — Tarybų valdžios paskelbimo Lietuvoje 40-mečio garbei.

Statybu pastoliai šian-dieniniame „Nemune“ taip tvirtai įaugo į fabriko kasdienybę, kad be jų, ro-dosi, ir įmonė nekaip at-

JAUNYSTĖ

nikos darbą. Dairytis nėra kada. Bet imkime ir bent vieną užkalbinkime.

— Kaip sekasi darbas, — klausiamo vyriškį, vik-riai besisukiojantį apie mašinę.

— Dėkui! Neblogai, — atsako jis.

Kažkur jis mums matytas. Palauk, reikia geriau įaižiūrėti... Na, žinoma, juk tai Antanas Navikas — vienas iš aktyviausių įmonės saviveiklininkų, stropus profsąjunginis darbuotojas (nuotrauka apačioje). Dar paaugliu būdamas atėjo į fabriką, dirbo prie jo statybos, o vėliau įsigijo karšėjo specialybę.

— Juo dabar ir dirbate? — klausiamo drg. Naviką.

Pasirodo, kad šiandien jis jau pameistris. Savo įgytas žinias, savo sugėbėjimą jis jau perduoda naujai atėjusiems žmonėms.

O tokių įmonėje ne vie-

nas, ne dešimt, bet šimtai. Tarybinės santvarkos metais jie atėjo į fabriką, ir cechais tapo jiems antraisiais namais. Štai audėja komjaunuolė Birutė Kirstukaitė (nuotrauka viršuje). Jau antri metai ji dirba „Nemune“. Laisvu nuo darbo laiku ją rasime prie knygy. Ir nieko nuostabiau — juk Birutė — tekstilės pramonės technikumui neakivaizdinio skyriaus studentė. Jos studijų knygutę labai dažnai papuošia pažymys „labai gerai“, o prie jos pavardės apie pamainos normos įvykdymą visuomet stovi skaičiai 105—110 procentų!

...Norėdami pamatyti įmonę vakare, mes dar ilgai vaikščiojome po jos cechus. O kai sutemo, „Nemunas“ prakalbo į nakties tamsą savo nosu-akaitomomis šviesomis... Ir vėl prisiminė skaičius 70.000! Juk tiek metrų viršplaninių audinių pasižadėjo duoti nemuniečiai nesūlinio TSKP XXI suvažiavimo garbei.

Fabrikas ir jo žmonės gyvena savo jaunystę. Žodis bus ištėsėtats!

Reportažas

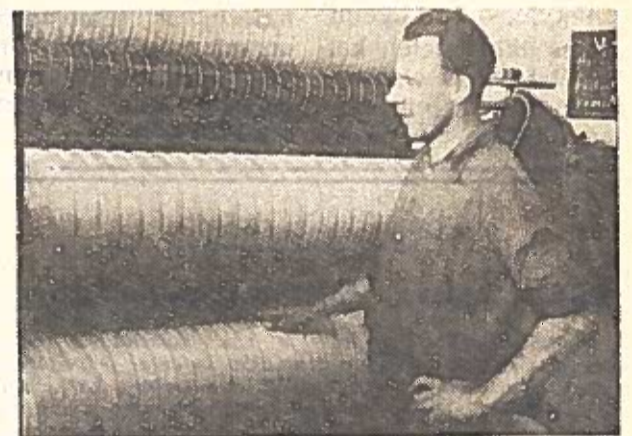

— Iy degtukas užsidėgęs rodytų. Štai ten jie puokartojo Algis. — Žinok, „Balandį“ mūsų Juodupėje audžia. Man tėvelis sakė. Jis gi fabrike šoferiu dirba. Jau ne vieną „Balandžio“ pilną mašiną į stotį nuvežė...

Nenorėjo dar vaikai tikėti Algiui, bet jų abejones galutinai išsklaidė klases vadovas, kuris daug papasakojo mokiniams apie „Nemuno“ fabriką, jo didžiules statybas, naujus įrengimus, bet svarbiausia — apie darbėčius, savo darbą mylinčius žmones. O gal apsilankykime pas juos? Pavaikščiotsime čia visą popietę, o kada sutems, galėsime pasigėrėti tūkstančiais fabriko žiburių, uždegtųjų tarybinės santvarkos metais.

Jau prie pat vartų mandagiai linkčiodamas savo ilgąjį kaklą pasitinka mus ekskavatorius.

Štai ten jie puokartojo Algis. — Žinok, „Balandį“ mūsų Juodupėje audžia. Man tėvelis sakė. Jis gi fabrike šoferiu dirba. Jau ne vieną „Balandžio“ pilną mašiną į stotį nuvežė... Norėdami pamatyti įmonę vakare, mes dar ilgai vaikščiojome po jos cechus. O kai sutemo, „Nemunas“ prakalbo į nakties tamsą savo nosu-akaitomomis šviesomis... Ir vėl prisiminė skaičius 70.000! Juk tiek metrų viršplaninių audinių pasižadėjo duoti nemuniečiai nesūlinio TSKP XXI suvažiavimo garbei. Fabrikas ir jo žmonės gyvena savo jaunystę. Žodis bus ištėsėtats!

Darbininkai sportuoja

„Nemuno“ fabriko dirbančiųjų tarpe yra nemažai sporto mėgėjų. Kiekvienas fabriko cechas, administracinis skyrius turi subūręs sportininkų kolektyvą, kuris nuolat vis gausėja.

Mūsų sportininkai nemažai treniuojasi. Dažnai įvyksta tarpcechnės lengvaatlečių varžybos, kurtų metu varžosi nemažas skaičius šios sporto šakos mėgėjų. Vasarą buvo pravedamos plaukymo varžybos. Čia pasirodė ge-

riausi cechų plaukikai. Šios šakos sportininkai ateietyje tikisi įsirengti pulkų plaukymo baseiną.

Nesnaudžia fabriko tinklininkai ir krepštininkai. Jie varžosi ne tik tarp savęs. Tinklinio ir krepšinio komandos dažnai susitinka su kitų rajonų sportininkais. Kitais metais balgisme įrengti stadioną. Tada nemuniečiams sportininkams treniuotis ir varžytis bus visos sąlygos.

A. ČIČINSKAS

metais išugdyta stambi įmonė

Mūsų šventinės dovanos

Džiaugsmingai sutiko nemuniečiai TSKP Centro Komiteto plenumo nutarimą sušaukti neeilinį partijos XXI suvažiavimą. Visuose įmonės cehuose, statybose, dirbtuvėse fabriko agitatoriai aiškina darbininkams nutarimo reikšmę, pasakoja apie visaliaudinį socialistinį lenktyniavimą šio svarbaus mūsų šalies gyvenime įvykio garbei. Greit ir mūsų įmonės kolektyvas, apsvairstęs visus savo galimumus, išpareigojo gatavų audinių metinį planą įvykdyti iki gruodžio mėn. 5 dienos ir pagaminti 70.000 metrų viršplaninių audinių. Da-

darinių metu įmonės darbininkai sėkmingai kovoja už duotojo žodžio įvykdymą.

Nepamirštame ir kito svarbaus darbo—kolūkių šefavimo. Vien tik M. Melnikaitės vardo žemės ūkio artelėje išauginome gerą pašarinių runkelių derlių 6 ha plote. Padedame ūkiniuose darbuose ir „Žvaigždės“ kolūkiui.

Mūsų fabriko darbininkai ir ateityje negailės savo jėgų įmonės stiprinimui, duos daugiau gerų ir pigių audinių.

A. BIELOVAS
audimo cecho meistras

Nemuniečiai nuima savo išaugintą pašarinių runkelių derlių Marytės Melnikaitės vardo kolūkyje.

Tuomet tas klevas, kuris stovi aukštai iškelęs savo vainiką Sodelių-Juodupės kryžkelėje, buvo dar visai jaunas medelis. Mažai ir lapų teturėjo, o tą dieną, kai šešiolikmetis Jonukas nedrąsiai, su virpančia širdimi ėjo pro jį į fabriką ieškoti darbo, klevelis metė paskutinį lapą. Rudens šalnos pa-

šalęs, jis išsuko ore ir, kritęs kilpą ir, degdamas skaisčiu raudoni, tarsi žvaigždė nusileido Jonukui ant peties. Nežinia, ar švelnaus lapo prisilietimo, ar būtinumo užsidirbti duonos kąsnį padrasintas, Jonukas ryžtingai įžengė į fabriko klemą.

Tačiau visa drąsa netrukus išgaravo, kai meistras Šteinas, senas, suktas vokietis, iš visų pusių ėmė jį kaip prekę čiupinėti.

— Per pilonas, per pilonas audėjas, — lauzydamas žodžius lemeno vokietis. — Darbas negausi.

Tačiau, kai Jonukas vis dar neryžtingai tebestovėjo nuleidęs galvą ir glamžė rankoje skylėtą tėvo kepurę, beneinas meistras šleptėrėjo delnu sau per plikę, atsigręžė ir leptėrėjo: — Nu, būk rytoj, aš pažiūrėsi...

Taip Jonas Žindulis tapo fabriko Oskaro Trėjaus ir jo tėvynainio meistro Šteino pastumdėliu.

Tiesa, viltys apie duoną dar negreit išsipildė. Jonas iš pradžių dirbo ne fabrike, o teisingiau pasakius, pas meistrą Šteiną — tvarkė jo namų ūkį. O vietoj allyginimo jam atitekdavo trupiniai nuo Štei-

no sialo.

Kartkartėmis Jonas pritykojęs žvilgterėdavo pro nedidelius uždulkėjusius audyklos langus į vidų, kur trinkėsėjo keletas senų audimo staklių. Ten po keiliolika valandų per dieną dirbo išvargę darbininkai. Ir štai vieną dieną Šteinas įvedė jaunuolį į dulkiną patalpą ir pastatė prie staklių. Jonas Žindulis išmoko

audėjo amato, negailėdamas nei jėgų, nei sveikatos dirbo už duonos kąsnį. O garsus lėbautojas Oskaras Trėjus vis smarkiau spaudė darbininkus, kurie niekaip nespėjo pripildyti jo klaurų kišenų auksu.

Taip 1918 metų Spalio mėn. Jonas Žindulis pardavė fabrikantui savo jaunystę.

Klevas Sodelių-Juodupės kryžkelėje išaugo dideliu medžiu. Keturiasdešimt kartų jis išaugino naują lapų pamainą, keturiasdešimt kartų juos pakando rudens šalna. Ne vieną kartą klevo viršūnėje išnakties pasirodydavo raudona vėliava, kurią išskeldavo juodupiečių darbininkų rankos, kovojančios už šviesesnę ateitį. Vieškeliu pro klevą išvažiavo susibankrutavęs Trėjus, atvažiavo iš Kauno stambesni kapitalistas — Glemža ir Yčas. O po daugelio kančių, nelaimių ir kovų čia atėjo nauji laikai, naujas gyvenimas.

...Prieš trejetą metų tuo pačiu vieškeliu žygiavo Žindulis — jaunesnysis. Bet Gedimino kelias į fabriką buvo visai kitoks, negu tėvo.

Einant pro kryžkelės klemą, senojo meistro Žindulio širdį užplūdo tolimos praeities atsiminimai, ir jis visą kelią pasakojo sūnui, kaip aštuonioliktaisiais pirmą kartą įžengė į Trėjaus fabriką, kaip prasidėjo

vėik visa šeima: tėvas, motina, du sūnūs, išskyrus tik dukterį — mokytoją. Po metų Aloyzas išvyko studijuoti į Vilniaus Valstybinį V. Kapusko vardo universitetą fizikos-matematikos fakultetą. Tačiau fabriko jis nepamiršo, ir, baigęs mokslus, svajoją grįžti atgal į gamybą.

Šiomis dienomis Jonas Žindulis švenčia įžymią gyvenimo datą

Kamienas ir jo atžalos

APYBRAIŽA

jo mokslai...

Tėvas ir sūnus praėjo plačia gatve, apstatyta naujais, gražiais namais, ir atsidūrė prieš vartus, ant kurių didelėmis raidėmis iš tolo švietė žodis „Nemunas“.

— Drąsliau, drąsliau, Gediminai, — praleisdamas sūnų pirmą, juokavo tėvas, — juk ne pas Trėjų eini. Fabrikas dabar — mūsų namai.

Audimo ceche į akis plieskė skaisli elektros šviesa, ritmingai gaudė išrikuotos eilėms nesuskaitomos staklės. Daug audėjų išėjo pulkią senojo meistro, dabar audimo cecho viršininko Žindulio mokyklą, praėjo ją ir sūnus Gediminas. O dabar jis jau meistro padėjėju dirba, mokosi neakivaizdinio būdu tekstilės institute.

Praėjo dar keli rudėnys, ir į fabriką, baigęs vidurinę mokyklą, atėjo Žindulio jauniausias — Aloyzas. Fabrikas tapo antraisiais Žindulio namais, čia dirba jau be-

savo darbo fabrike keturiasdešimtmetį. Tai didelė senojo meistro ir jo šeimos šventė. Karštai spausdami kadrinio darbininko Jono Žindulio ranką, tinkime jam ir jo šauniajai šeimai laimės ir geros kloties darbe, kuriuo jie nusipelnė tūkstantinio „Nemuno“ kolektyvo pagarbą ir meilę.

P. Vilimas

SKAIČIAI IR FAKTAI

★ Iš šiemet autaupytos medžiagos pagaminta 36 tūkstančiai metrų viršplaninių audinių, iš kurių galima pasiūti apie 7.200 paltų ir 4.800 kostiumų.

★ Per 8 šių metų mėnesius pateikti 34 racionalizaciniai pasiūlymai, kurie duos 380 tūkstančių rb. metinės ekonomijos.

★ Toliau plečiamos gamybinės patalpos: atduotas eksploatacijon naujai pastatytas audimo cecho korpusas, rekonstruojama katilinė ir elektros stotis, baigiamas statyti naujas karšimo skyriaus korpusas.

Mūsų kasdieninė buitis

Nuotraukose:

1. Fabriko vaikų darželio kieme linksmai žaidžia dirbančiųjų vaikai.
2. Dantų kabinete. Pacientę priima gydytoja — stomatologė.
3. Čia dar ne visi darbininkų motociklai — juk jie skaičiuojami jau šimtais.

MĖGSTA saviveiklą „Nemuno“ fabriko dirbantieji. Šių metų pradžioje fabriko cechu ir administracinių skyrių saviveiklos kolektyvai kiekvienas atskirai su menine programa pasirodė fabriko klubo

GAUSKIT MŪSŲ STAKLĖS, SKAMBĖK MŪSŲ DAINAI

scenoje. Gerai paruošė programą verpimo, taurinimo ir kitų cechų saviveiklininkai. Gražią iniciatyvą parodė cechų vedėjai, kurie sumaniai suorganizavo ir subūrė stiprius meno saviveiklos kolektyvus.

Plačiai išvystė meno saviveiklą fabriko klubas, kuris šiuo metu turi virš šimto saviveiklininkų. Veikia mišrus, moterų ir vyrų choras, kurie jungia apie 70 žmonių. Gerai dirba tautinių šokių ratelis, vadovaujamas drg. Dainio, dūdų orkestras, kuriam vadovauja drg. Vilevičius.

Birželio mėnesį įvykusiame tarprajoniniame festivalyje fabriko saviveiklininkai pasirodė gana neblogai. Mišrus choras, užėmęs pirmąją vietą, buvo apdovanotas Garbės raštu, dovanomis.

Saviveiklininkų kolektyvas dirba sistemingai. Chorisų tarpe yra daug senų dainininkų. Tai A. Bielovas, Vindžanovienė, Gimbutienė, Griškėnas, Kastė-

nas, Dilys, kurie nemažai prisideda prie kolektyvo augimo. Aktyvūs saviveiklininkai yra O. Paliapovaitė, N. Serapinaitė, A. Osipovas, P. Vizbaras ir kiti.

Fabriko saviveiklininkai su savo programomis pasirodo ne tik vietoje, jie apsilanko ir kituose rajonuose.

Artėja Tarybų valdžios Lietuvoje įkūrimo 40-sios metinės, neeilinis TSKP XXI suvažiavimas. „Nemuno“ fabriko meno saviveiklos kolektyvas ruošiasi sutikti įžymiąsias datas naujomis meno saviveiklos programomis. Kartu su fabriko komjaunuoliais dramos mėgėjai jau repetuoja Kazio Sajos 4 veiksmų komediją „Lažybos“. Choras mokosi naujas dainas.

Švenčių dienomis juodupiečiai išgirs naujas dainas apie tarybinės Tėvynės didybę, galybę, grožį, mūsų liaudies gyvenimą, jos pasiekimus.

V. JUODEIKA

„Nemuno“ fabriko klubo vedėjas

„Nemuno“ fabriko laboratorija aprūpinta naujaisiais įrengimais medžiagų drėgnimui, stiprumui, kokybei nustatyti.

Nuotraukoje matome laboratorijos vedėją S. Gilytę ir laborantę P. Šumeiką prie aparato medžiagos stiprumui nustatyti.

